

یادداشت

«نه» بزرگ به دوران وحشت حکومت نظامی

اردشیر زارعی‌قناتی

همه‌پرسی برای اصلاح قانون اساسی ترکیه روز ۱۲ سپتامبر ۲۰۱۰ که گفته می‌شود با مشارکت حدود ۷۷درصد از واجدین شرایط رای انجام شد، با پیروزی موافقان روبه‌رو شد. این موفقیت برای حزب «عدالت و توسعه» به رهبری «رجب طیب اردوغان» در شرایطی رقم می‌خورد که تمام نظرسنجی‌ها در آستانه برگزاری این همه‌پرسی حکایت از نزدیکی و رقابت شله به شانه موافقان و مخالفان داشته است. حدود ۱۵ تا ۲۰ درصد مردم ترکیه تا روز آخر در حالت «تردید» قرار داشتند و در یک پارادوکس و دوگانگی نسبت به یکج تغییرات ۲۶گانه چنین اصلاحیه‌ای بااما و اگرهای سلبی – ایجابی مواجه بودند. به نظر می‌رسد آنچه بیش از همه موجب شده است مردها در صف موافقان این همه‌پرسی قرار گیرند ازج‌را تاریخی – سیاسی از دوران دخالت نظامیان در امور سیاسی و چراج سبز جامعه جهانی و اتحادیه اروپا برای تشویق رای‌دهندگان به تغییرات در قانون اساسی جهت پیوستن به این اتحادیه بوده است. تعیین روز همه‌پرسی در ۱۲ سپتامبر که مصادف با سالروز ۳۰سالگی کودتای نظامی به رهبری «نعمان اورن» بود و بعد از دو سال همین نظامیان با ایجاد تغییراتی در قانون اساسی موجود، راه را برای بسط نفوذ ارتش و مشروعیت کودتای نظامی هموار کردند، از دیگر عواملی تلقی می‌شود که توانست تأثیر روانی مطلوبی جهت پذیرش اصلاحات قانون اساسی بر افکار عمومی بگذارد. باافاصله بعد از اعلام نتایج اولیه همه‌پرسی قانون اساسی تحلیل‌ها و تفسیرهای متفاوتی از این رخداد تاریخی در ترکیه انجام گرفت که هر کدام از یک زاویه به این موضوع نگاه کرده و به میل خود با برجسته‌سازی آن سعی در نتیجه‌گیری مطلوب خویش کرده‌اند. اما در یک موضوع نباید شک کرد و آن این است که میراثی که به حکومت نظامی اغشته است به سختی شکست خورد، در حالی که پیروزی بیش از آنچه به یک حزب یا دولت مستعتر محدود باشد به جامعه‌ای تعلق دارد که تصمیم گرفت از زیر بار یک تاریخ سیاه دوران یکه‌تازی نظامیان و تعلبات قانون قدیم رها شود. برخورد یکجانبه و تک‌بعدی با نتایج این همه‌پرسی از اساس گمراه کننده است و می‌تواند واقعیت ماجرا را پشت غبارهای ناشی از کج‌سلیقگی سیاسی پنهان کند.

۱- پیام‌های این همه‌پرسی در آینده سیاسی ترکیه: اصلاحات ۲۶گانه قانون اساسی ترکیه تا حدود زیادی انحصار قدرت در دست نظامیان و کمابیت‌های میراثدار «کمال اتاتورک» را به محدود کرده و نظم نسبتاً دموکراتیک‌تری را به ساخت سیاسی این کشور می‌دهد.واقعیت‌نتایج این همه‌پرسی فراتر از تمایلات حزب عدالت و توسعه متکی به یک «متن» محتوایی است که حاشیه‌های شکلی آن در خصوص استفاده سیاسی دولت حاکم از آن را می‌تواند به مراتب کمرنگ‌تر از آنچه در تبلیغات جاری انجام شده نشان دهد. هر چنداصلاحات انجام‌شده هنوز کاستی‌های زیادی خواهد داشت اما همین تغییرات حداقلی نیز یک شروع و آغاز برای وداع با دوران سیاه حکومت نظامیان و پیش‌زمینه‌ای برای یک پروسه نسبتاً دموکراتیک در ساخت سیاسی است. بااصلاحات تاییدشده در این انتخابات تا حدود زیادی راه نزدیکی و شاید هم عضویت ترکیه در اتحادیه اروپایی همولر شد و این کشور با توجه به استقبال جامعه جهانی از نتایج همه‌پرسی مسیر همسویی و تعامل بیشتر با نظام دموکراتیک را انتخاب کرد. در صورتی که نتایج این همه‌پرسی در پارلمان تصویب شده و به توسیع ریاست‌جمهوری برسد از این پس احزاب سیاسی و نهادهای مدنی ترک از زیر بار فشار نهادهای سنتی متکی به ارتش و سنج‌رایان سکولار خارج خواهند شد.

۲ – تأثیر همه‌پرسی بر موقعیت درونی احزاب: اکثریت قریب به اتفاق احزاب سیاسی ترکیه در اصل نظامی‌زدایی از قانون اساسی در بنیان توافقی داشته‌اند، چراکه حتی احزاب سکولاری که در این انتخابات رای منفی دادند نیز خود بارها در دوران معاصر قربانی کودتای نظامیان بوده‌اند. نهادهای مدنی در این جامعه حامل یک تاریخ مبارزاتی هستند که همواره در تقابل با اعمال نفوذ ارتش در متن قانون اساسی کشور بوده و محدود کردن قدرت مافوق سیاسی در این نظام سیاسی را اجتناب‌ناپذیری می‌دانستند. بسیاری از کسانی که رای منفی داده تا روز آخر در صف مردها قرار داشته‌اند بیش از هر چیز نسبت به استفاده دولت اسلامگرای اردوغان از این اصلاحات و کسب وجهه آنان از این تغییر تاریخی اظهار بی‌اعتمادی می‌کردند. همین ارتباط شکلی و رقابت‌های میدانی احزاب رقیب در خصوص اصلاحات قانون اساسی تا حدود زیادی توانست سبد مخالفان را به مرز ۴۲ درصد برساند که در صورت عدم این مرزبندی کاندب به طور یقین سسد رای مخالفان اصلاحیه به مراتب خالی‌تر از وضع موجود بود. استقبال نسبتاً گسترده کردهای ساکن در جنوب شرقی کشور با وجود دعوت به تحریم که از سوی حزب کردی «صلح و دموکراسی» که بعد از انحلال حزب «جامعه‌ده دموکراتیک» تشکیل شد، انجام گرفت، به خوبی نشان می‌دهد لایه‌های اجتماعی که بطن جامعه به درک فرافزینی اصلاحات دموکراتیک را بر مرزبندی‌های کاندب و آرمانگراییه ترجیح داده‌اند.

۳ – پیروزی اصلاحات و موقعیت حزب حاکم: بدون شک رای موافق ۵۸ درصدی مردم به این همه‌پرسی یک موفقیت نسبی برای دولت اردوغان تلقی می‌شود اما سخن از موفقیت قاطع و مصادره به مطلوب این اصلاحات به نفع حزب عدالت و توسعه از اساس گمراه کننده است. جامعه دوقطبی ترکیه، وزن تقریباً ۴۰ درصدی موافقان و مخالفان در آستانه همه‌پرسی بر اساس نظرسنجی‌های انجام‌گرفته با توجه به حمایت یکدست حزب حاکم و چند حزب کوچک سکولار از اصلاحات قانون اساسی و رای مثبت جامعه کرد، نشان‌دهنده این است که استقبال مردمی از تغییرات در قانون اساسی بسیار فراتر از موقعیت حزب عدالت و توسعه بوده است. میراث دوران وحشت و سرکوب نظامیان تا به آن اندازه در حافظه تروان مردم ترکیه ثبت شده‌بود که اکثریت مردم از طبقات و طیفهای اجتماعی متفاوت و حتی رقیب را در یک صف واحد گرد هم آورد. این سخن خاتم «سازمس حروز» از مبارزان و فعالان سیاسی ترکیه که می‌گوید «به نظر من این اصلاحات نقابی است بر همان قوانین قبلی، اما نمی‌دانم چطور اگر «ه» بگویم خودم را بیخشم» شاید بتواند بدبینانه‌ترین نظر دموکراسی خواهان ترک تلقی شود که یک گام به جلو در این برهه از تاریخ کشورشان را به‌الزام پذیرفته‌اند. اکثریت آثنی که به اصلاحات قانون اساسی رای منفی دادند در شمار موافقان نظامیان و سنترگرایان سکولار قرار نداشته و بیشتر از ترس اسلامگرایان به این ولای گام نهند. در عوض بسیاری از آنان که رای مثبت دادند در حالی که به حزب حاکم اعتماد چندانی نداشتند، با درس‌گیری از تاریخ و هراس از بازگشت دوران سیاه نظامیان به الزامات تغییر برای بروزتف از چرخه قوانین غیردموکراتیک موجود رای داده‌اند.

ظاهراً همه چیز البته روی صفحه کامپیوتر حاضر و آماده است یعنی آبنمهای زیبا زیر درختان نخل و ساختمان‌های پوشیده از مرمرهای صیقلی. اما این همه در واقعیت هنوز چیزی جز یک اسکلت ساختمانی نیست. قرار است تا پایان سال آینده در اینجا ۲۵۰ فروشگاه لوکس بین‌المللی همراه با پیست یخی و هفت سینما و سالن بولینگ ساخته شود. به این ترتیب لیبیی اولین محصول بر‌تر خود را می‌سازد یعنی بزرگ‌ترین مرکز خرید کشور با هزینه‌ای بالغ بر ۶۰۰ میلیون یورو. علاوه بر آن مغازه‌ها و فروشگاه‌ها، ۱۸۰۰دستگاه آپارتمان با مترآ‌های ۱۸۰ تا ۴۰۰ متری هم از جمله طرح‌های این پروژه به حساب می‌آید. در جای جای این کارگاه ساختمانی عظیم واقع در جنوب طرابلس تابلوهایی به زبان‌های عربی، ترکی و ویتنامی به چشم می‌خورد: «تلفات محوطه کارگاه را رعایت کنید». معماران این پروژه از کالیفرنیا، مهندسان از بسفر و کارگران فنی آن از ویتنام و مصر و تونس آمده‌اند. لیبیایی‌های

حاضر هم همان ناظرانی هستند که هرگونه ارتباط با کارگران را به سرعت قطع کرده و مدیران خارجی پروژه را با سوءظن زیر نظر دارند. یکی از مهندسان این به اصطلاح بهشت نوین «افشین کانیولات» نام دارد که ۴۳ ساله است و در آمریکا تحصیل کرده و قبل از آمدن به طرابلس در پروژه مترو استانبول مشغول به کار بوده است. کانیولات هنگام سرکشی‌های شبانه در میان آن طبقات بتنی خاکستری‌رنگ معمولاً به سوال‌های جدی ناظران باید پاسخ بدهد.

او در حالی که پوزخندی بر لب دارد شانسه‌هایش را بالا می‌اندازد و می‌گوید: «وقتی از ما سوال می‌شود باید جواب بدهیم.» اینکه این مرکز خرید چه مساله اسرارآمیزی دارد پرسشی است که او نمی‌تواند پاسخی به آن بدهد. تعداد بسیار زیادی از این‌ مرکز خرید در سراسر خاورمیانه از اردن گرفته تا دوبی و مصر و عربستان سعودی وجود دارد.

چش نگهبانی کارهای ساختمانی در «جماهیر عربی سوسیالیستی خلق لیبی» مانند همه چیز دیگر در این امپراتوری کوبری «معمار قذافی» تابع قواعدی خاص است. اگرچه این کشور غنی از منابع نفتی درآمدهای نجومی از محل فروش نفت دارد و فردای نوینی را در رویاهای خود می‌بیند اما اکثر مردم این کشور هنوز هم متعلق به دیروز هستند. لیبی حتی کارگران ساختمانی را هم از خارج وارد می‌کند. همه جا بتن و آجر و داربست و جرثقیل به چشم می‌خورد و برخی از شرکت‌های ساختمانی که دوبی ورشکسته را ترک می‌کنند در راه لیبی هستند تا در سواحل این کشور آفریقای شمالی دست به کار ساخت بتادر، هتل‌ها، راه‌آهن، خیابان و شبکه مترو و فرودگاه بشوند. حتی قصرهای آنچنانی ایتالیایی‌های استعمارگر و زمانی منفور نیز با هزینه‌های گزاف مورد مرمت قرار می‌گیرد.

چهار دهه توهمات پان‌عربیسیم و هوای نامطبوع سوسیالیستی و قرار داشتن در محور شرارت و تحریم‌های سازمان ملل، آثاری عمیق در لیبی بر جای گذاشته است؛ آثاری که هنوز در آذهان مردم بلکه در چهره شهرهای این کشور نیز قابل مشاهده است. اما این روزها جناب معمر قذافی حاکم مطلق لیبی در فکر استفاده از درآمدهای نفتی است و این مساله را

آشکارا عنوان می‌کند، وضعیت در این کشور به گونه‌ای است که همین چندی پیرایش بجماری ویا در شهر طبرق واقع در شرق لیبی شایع شد. فرودگاه طرابلس هم وضعیت نابسامانی دارد. بلکان‌های متحرک هواپیماها در اینجا چنان تکان‌های دارند که هر لحظه بیم شکستن استخوان‌های مسافران می‌رود. هنوز هم روی بسیاری از پل‌ها هشدارهای انقلابی به چشم می‌خورد و تصاویر «پیشوا» یعنی قذافی روی همه بلبورد‌های تبلیغاتی و در کنار آگهی‌های آب‌پر تقال و پتیر خود می‌نماید. اما ظاهراً لیبی به اصطلاح خیال

بازگشت به دنیا را دارد. در سال ۲۰۰۳تحریم‌های سازمان ملل علیه لیبی لغو شد و روابط دیپلماتیک این کشور با آمریکا پس از وقفه‌ای چهارده‌های بار دیگر برقرار شد. هنگامی که در سال ۱۹۶۹ از افسر ۲۷ ساله یعنی معمر قذافی علیه «شاه ادريس اول» دست به کودتا زد، «مانوتسه تونگ» بر چین، «لئونید برژنف» بر روسیه و «ریچارد نیکسون» بر آمریکا حکومت می‌کرد. هیچ یک از این افراد امروز زنده نیستند، در حالی که آن سرهنگ بدوی همین چند هفته پیش چهل و یکمین سالگرد حکومت خود را جشن گرفت. قذافی قدیمی‌ترین حاکم در کره زمین به شمار می‌آید و در مورد خود می‌گوید: «من رهبر رهبران عرب، شاه شاهان آفریقا و امام همه مسلمین جهان هستم.»

این حاکم ۶۸ساله پس از آنکه به بازماندگان قربانیان حادثه لاکربی در سال ۱۹۸۸ خسارت پرداخت و پس از آنکه از برنامه ساخت سلاح‌های اتمی‌اش چشمپوشی کرد، توانست آن تقابل درازمدت با غرب را پایان دهد.

لیبی کشوری که دو نسل از جهان عقب است

امپراتوری کویری معمر قذافی

ترجمه: محمدعلی فیروز آبادی

کنگره خلق لیبی در عرصه قدرت این کشور باشد. این افسر سابق گارد که به خاطر آن طره سفید مو و البته قصیده‌هایش در مورد درونداندیشی‌های درخشان پیشوا معروف است، هم کلاسی قذافی در دوران مدرسه بوده است. ال رای معمولاً یک‌گویی‌های دوساعته‌اش را با تجدید خاطرهای شیرین از شوروی سابق آغاز می‌کند، یعنی همان نظامی که امروز چون خود او دیگر ارزشی نفتی سرسخت و تبدیل آن به یک اقتصاد ملی مدرن ادیبانی روگیردان است. او بین سال‌های ۲۰۰۳ تا ۲۰۰۶ رئیس شرکت ملی نفت بر صادرات این طلای سیاه نظارت دارد. شکری با صدای بلند می‌گوید سوسیالیسم لیبیی کارایی ندارد و سپس خواهان «برچیدن این دیوارهای ساختگی» می‌شود، همان دیوارهایی که مردم را از دسترسی به حقوق اقتصادی‌شان مانع می‌شود. اما حتی شکری هم در مورد حقوق سیاسی صحبتی به میان نمی‌آورد. حتی ساکنان دورافتاده‌ترین مناطق لیبی هم به مدد گیرنده‌های ماهواره‌ای می‌دانند دیگر کشورهای

نفتی از قبیل کویت، قطر یا ابوظبی از آنها پیشرفته‌تر و گاه پنج برابر ثروتمندتر هستند اما لیبی به غیر از عرصه‌های نفت و گاز از سرمایه‌گذاری خارجی بی‌بهره است و شکل‌گیری یک بخش خصوصی قدرتمند نیز امکان‌پذیر نیست. سالانه تنها ۲۰۰ هزار گردشگر خارجی به این کشور می‌آیند و این در حالی است که لیبی نزدیک به دو هزار کیلومتر ساحل دارد و علاوه بر آن شهرهای روبایی و معروفی چون قدامس در این کشور قرار دارد. تنها منبع بودجه ملی لیبی نیز مانند همیشه درآمد نفت است. تقریباً همه بزرگسالان کارمند دولت به شمار می‌آیند و به این ترتیب این دولت یک میلیون کارمند دارد. «ال زولیتینی» وزیر اقتصاد و برنامه‌ریزی لیبی می‌گوید: «با این جمعیت کارمند چه کار می‌شود کرد؟» او در نظر دارد در سال آینده نیمی از این عده را زودتر از موعد بازنشسته کند و البته این کار هزینه‌ای گزاف خواهد داشت زیرا به گفته زولیتینی «بخش خصوصی با آن شاخه‌های لطیف و ضعیف نمی‌تواند این جمعیت کارمند را بپذیرد.»

زولیتینی پول زیادی خرج می‌کند، همان پولی که قائم به عنوان وزیر نفت و رئیس شرکت ملی نفت درمی‌آورد و این دو وزیر می‌دانند وقت تنگ است. منابع نفتی لیبی با وجود آنکه بزرگ‌ترین منابع نفتی آفریقا به شمار می‌آید تنها برای ۳۰ سال دیگر نفت خواهد داشت. پس برای تحولی اساسی در این سوسیالیسم نفتی سرسخت و تبدیل آن به یک اقتصاد ملی مدرن و کارآمد زمان زیادی در اختیار تحولخواهان نیست، بی‌تردید جوانان امروز لیبی پایان دوران نفت را مشاهده کرده.

شاید به همین خاطر است که سخنان زولیتینی پائینی حزن آور و التماس گونه دارد. او می‌گوید: «ما نیازمند یک نسل جوان تحصیلکرده و یک زیرساختار عالی و خدمات درمانی کارآمد هستیم. این هدف شماره یک ما به شمار می‌آید و در غیر این صورت نخواهیم توانست استاندارد زندگی خودمان را حفظ کنیم.»

منبع: **تاگس اشپیگل**

یکشنبه ۲۸ شهریور ۱۳۸۹

گزارش

کولی‌های فرانسه سرگردان، فقیر، بی‌پناه

«ما تروریست نیستیم.» این را انتیشیا مارک رئیس یک سازمان غیردولتی مربوط به زنان کولی در شهر تیمیشوآرای رومانی می‌گوید. او می‌افزاید: «ما جانی نیستیم، ما مردمی معمولی هستیم که می‌خواهیم زندگی مناسبی داشته باشیم.» به گزارش بی‌بی‌سی، اخراج از فرانسه آنچنان دردآور بوده که کولی‌های غرب رومانی را به واکنش واداشته است. در حالی که بیشتر تمرکز کولی‌ها روی پیدا کردن راهمای جایگزین برای بقای خانواده‌هایشان است، برخی از آنان یک تظاهرات اعتراضی را در شهر تیمیشوارا سازماندهی کرده‌اند هدف این تظاهرات تلاش برای بهبود ارتباط بین گروه‌های پراکنده کولی‌ها و ایجاد جبهه‌ای واحد از گروه‌های مدافع حقوق شهروندی کولی‌ها بوده است. آندراس بوی ۳۱ساله که ساکن دهکده توآگ‌یار در غرب رومانی است تا سه هفته پیش در یکی از حدود ۱۴ کمپ کولی‌ها در شهر ماریسی در جنوب فرانسه زندگی می‌کرد اما روزی پلیس سر رسید و به آنها اطلاع داد کمپ باید به زودی بسته شود و اگر آنها فوراً محل را ترک نکنند، پلیس برای این کار به زور متوسل خواهد شد و آنها را به رومانی باز خواهد گرداند. بسیاری از کولی‌ها می‌گویند «پاکسازی» کمپ نتیجه سیاست‌های جدید نیکلاسارکوزی رئیس‌جمهور فرانسه و دولت او مبنی بر «به خانه بازگرداندن مهاجران» است. اما مقامات فرانسه مدام می‌گویند آنها کمپ‌های کولی‌ها را به این دلیل تخلیه می‌کنند که افراد مستقر در آنها در شرایط نامطلوبی زندگی می‌کنند و این کمپ‌ها زمینه مناسبی برای رشد رفتارهای مجرمانه و قانون‌شکنانه است. آنها می‌گویند کولی‌ها به صورت «داوطلبانه» به کشور مادری خود بازمی‌گردند. بویو می‌گوید: «سارکوزی یک فاجعه به تمام معنی است.» واسیل بلاگا‌ویر توسعه منطقه‌ای رومانی گفته است هیچ کدام از عدها نفر کولی‌ای که بازگردانده شده‌اند، سابقه جانی در فرانسه ندارند. مرز بین اخراج و بازگشت داوطلبانه چندان مشخص نیست. به همه آنها گفته شده کاغذی را امضا کنند ولی آنها نمی‌دانند روی این کاغذ چه نوشته شده است. هیچ ترجمه‌ای از این کاغذ به آنها ارائه نشده و زبان فرانسه آنها هم تعریفی ندارد. بعضی‌ها حتی خواندن و نوشتن هم بلد نیستند. رومانی‌ها می‌توانند از کشورشان با داشتن کارت شناسایی پلاستیکی خارج شوند، بنابراین خطر مهر شدن پاسپورت و جلوگیری از بازگشت‌شان وجود ندارد. تحت مقررات ویژه اتحادیه اروپا برای رومانی و بلغارستان که در سال ۲۰۰۷ به آن پیوسته‌اند، شهروندان این کشورها می‌توانند تا سه ماه بدون داشتن مدارک اقامت با کار در دیگر کشورهای عضو بممانند در حالی که رسانه‌ها تاکنون بیشتر روی این نکته تمرکز کرده‌اند که در ازای بازگشت داوطلبانه، به هر بزرگسال ۳۰۰ یورو و به هر کودک ۱۰۰ یورو توسط مقامات پرداخت می‌شود. بیشتر کولی‌هایی که من با آنها صحبت کردم ترجیح می‌دادند بدون این پول، به خانه بازگردند و برای این کار دلایل متعددی داشتند. آنها نمی‌خواستند داغ اخراج بر پیشانی‌شان باشد، از پرواز با هواپیما می‌ترسیدند ولی از همه مهم‌تر، آنها دوست داشتند هر چه زودتر به فرانسه بازگردند.

همه جوره به شما میاد

گوشتی زیبا و باریک با ضخامت ۱۱.۹ میلیمتری، صفحه نمایش ۲.۲ QVGA، اپیچی، سنسور تشخیص نور برای صرفه جویی در مصرف باتری، دوربین ۲ مگاپیکسل، پخش کننده موسیقی، رادیو FM، اسپیکرفون.

GD330

LG
Life's Good

ir.lgmobile.com
www.lg.com/ir

گامتل
نمایند رسمی گوشی‌های ال جی در ایران

مشهد/ فروشگاه گاجره هواز/ پاتریس موبایل بیرجند/تینتل تبریز/ گنجینه رشت/ جهان ارتباط شمال یزد/فروشگاه امیراتپور	۰۵۱۱-۸۴۵۵۰۰ ۰۶۱۱-۲۲۰۲۳۸۱ ۰۵۶۱-۲۲۳۳۵۲۴۴ ۰۴۱۱-۵۵۵۱۰۴۶ ۰۱۳۱-۲۲۷۸۴۹۴ ۰۳۵۱-۶۲۳۳۴۰۲	آمل/فروشگاه مهرگان اصفهان/ اصفهان موبل اصفهان/فروشگاه سیب اصفهان/موبایل نوبواب تهران/ نوکیاستی تهران/موبایل ۱۴۰	۰۲۱-۲۲۲۹۷۲۹ ۰۳۱۱-۲۲۳۳۴۰۰ ۰۳۱۱-۲۲۳۳۶۹۶۶ ۰۳۱۱-۲۲۳۳۰۴۰ ۰۲۱-۸۸۹۸۳۳۴۵ ۰۲۱-۶۶۷۶۶۶۴	تهران/فروشگاه خاطره تهران/ امین تهران/فروشگاه بزرگمهر تهران/تینا موبایل تهران/موبایل کیوان	۰۲۱-۶۶۷۱۰۷۷۴ ۰۲۱-۶۶۷۲۲۲۲ ۰۲۱-۶۶۷۳۳۳۷ ۰۲۱-۶۶۷۳۳۸۸ ۰۲۱-۴۴۷۲۹۵۸۴ ۰۲۱-۶۶۷۲۷۲۹۸
---	--	--	---	--	---